

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 17102/15
04.04.2019. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Милосављевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ...,, против тужене Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије, ради поништаја решења 24 број: 112-49/11 од 04.11.2015. године, у предмету из радног односа - распоређивање државног службеника, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.04.2019. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суд 13 У 17738/12 од 10.07.2015. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена на решење генералног секретара Народне скупштине Републике Србије број 112-4392/11 од 28.11.2011. године, којим је ставом 1. диспозитива тужиља, државни службеник, запослена на неодређено време, распоређена на радно место самостални саветник - инжењер конференцијског система у Одсеку за електронске системе, у Одељењу за електронику, телекомуникације и информатику, у Сектору за опште послове, које је разврстан у самостални саветник, утврђено под редним бројем V.д.1.3 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Служби Народне скупштине, почев од 07.12.2011. године. У ставу 2. диспозитива решења, тужиљи се утврђује VII платна група, први платни разред и коефицијент 3,16 за обрачун и исплату плате, а ставом 3. диспозитив да тужиља има право на основну плату од 0,4% основне плате за сваку навршену годину рада у радном односу.

Тужбом поднетом Управном суду дана 12.12.2015. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је и у жалби захтевала изузеће свих чланова другостепеног органа и оспорила надлежност Жалбене комисије Народне скупштине Републике Србије за одлучивање у другом степену, по ком захтеву о изузећу нису поступили управни органи. Указује да орган који одлучује у другом степену у Народној скупштини Републике Србије - Жалбена комисија Народне скупштине Републике Србије, је орган састављен од државних службеника запослених у служби Народне скупштине Републике Србије, подређених доносиоцу свих првостепених решења у том органу - генералном секретару Народне скупштине, те сматра да је тужени орган преузео надлежност одлучивања по изјављеној жалби

противно одредбама чл. 215. и 216. Закона о општем управном поступку, као и то да је првостепени орган својим актом – одлуком, противно одредби члана 215. Закона о опште управном поступку, оформио другостепени орган како је то указано. На такав начин, по мишљењу тужиле, ускраћено јој је правно средство, односно право на жалбу и право на делотворно правно средство. Истиче да тужени није поступио по пресуди Управног суда 1 У 17738/12 од 10.07.2015. године, јер је предмет враћен на поновно одлучивање надлежном органу, а тужени орган је поновно донео оспорно решење, уз повреде правила поступка из чл. 215. и 2106. наведеног закона, јер није надлежан за одлучивање. Наводи и то да суштина незаконитости првостепеног решења је претпоставка извршности решења из одредбе члана 261. Закона о општем управном поступку. С тим у вези указује да је првостепени орган донео решење дана 28.11.2011. године, којим је распоређена на радно место почев од 07.12.2011. године, при чему у периоду од 28.11. - 12.12.2011. године, није била одсутна са посла, те сматра да је морала да буде распоређена и обавља послове радног места најраније од дана када је примила оспорено решење – 12.12.2011. године, када је одлучено по жалби, па имајући у виду одложно дејство жалбе, сматра да је првостепено решење неизвршиво. Даље наводи да је првостепеним решењем одлучено и о распоређивању тужиле и о коефицијенту за обрачун зараде, да је радно место на којем је распоређена постојало и пре доношења новог Правилника. Истиче да је доносилац решења занемарио околност да има право на жалбу која има одложно дејство, па само распоређивање на радно место представља, због двостепености у одлучивању, будућу неизвесну околност, због чега је решење у погледу одређивања коефицијената зараде неизвршиво, јер зависи од извршности решења о распоређивању, указујући на сентенцу из пресуде Управног суда 9 У 18487/10 од 30.08.2011. године. Сматра да је незаконито тумачење туженог органа да се коефицијент запосленог државног службеника не повећава по аутоматизму, када службеник испуни услов, већ да је то дискреционо право руководиоца органа, што је супротно одредбама чл. 10. и 11. Закона о државним службеницима и намештеницима и члана 16. став 1. Закона о платама државних службеника и намештеника. Са наведених разлога, предлаже да суд у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар, или поништи оспорено решење, а туженог обавезе да тужили надокнади трошкове вођења управног спора за састав таксе за тужбу и пресуду.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 13 У 17738/12 од 10.07.2015. године, те да је у поновном поступку тужени орган након што је жалба здружена списима, оценио жалбене наводе и донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, са којих разлога суд налази да је поступљено у складу са одредбом члана 69. Закона о управним споровима, јер су на наведени начин отклоњени недостаци на које је указано претходном пресудом суда.

Из списка предмета даље произлази да је тужени оспореним решењем одбио жалбу тужиле, налазећи да је правилно првостепени орган имајући у виду

потребе службе, сагласно одредби члана 134. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05...104/09), одлучио као у диспозитиву решења. Наиме, у проведеном поступку је утврђено да је донет Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у служби Народне скупштине 03 број 02-3937/11 од 21.11.2011. године, на који је Административни одбор Народне скупштине дао сагласност Одлуком 28 број 02-3937/11 од 22.11.2011. године, те је у складу са њим, тужила распоређена на радно место самосталног саветника, ближе наведено у ставу 1. диспозитива ожалбоног решења и да је распоређивање извршено сходно члану 134. став 1. Закона о државним службеницима и члана 140. истог закона. Тужени је навео и то да је пре доношења оспореног решења тужила обављала послове инжењер система у Одсеку за електронске системе, у Одељењу за електронику, телекомуникације и информатику у Сектору за организационе и административне послове, у звању самостални саветник, које је разврстано у VII платну групу, први платни разред, са коефицијентом 3,16 за обрачун и исплату плате. Ценећи наводе жалбе којима се указује да су упражњена радна места са вишим звањем и коефицијентима попуњена на основу јавног конкурса, која решења је тужила оспорила у управном спору, као и то да јој је одређен најнижи плати разред у окиру звања самосталног саветника иако је у претходне четири године два пута узастопно (2008. и 2009. године), оцењена "истиче се", тужени је навео да је решење о распоређивању донето у складу са Правилником; да сагласно одредби члана 88. Закона о државним службеницима, руководиоца може да премести на непосредно више извршилачко место државног службеника коме је најмање два пута узастопно одређена оцена " нарочито се истиче " или четири пута узастопно "истиче се", ако постоји слободно радно место и државни службеник испуњава услове за рад на њему, које услове тужила није испунила, јер је два пута у претходне четири године оцењена " истиче се", с тим да у 2009. и 2011. години у више платне разреде могло је да напредује највише 20% укупног броја државних службеника у државном органу, што све указује да тужила није могла аутоматски да напредује за један платни разред, на основу оцена, због ограничења прописаних чланом 54. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника. У вези навода жалбе којима је тужила указивала на постојање мобинга над њом и Б.Б., тужени је навео да није одлучивао, јер се о евентуалном постојању елемената злостављања на раду решава по процедури утврђеној Законом о спречавању злостављања на раду и у вези са радом ("Сл.гласник РС" бр. 36/10) и Правилником о правилима понашања послодаваца и запослених у вези са превенцијом и заштитом од злостављања ("Сл.гласник РС" бр.62/10). Такође, тужени није уважио захтев тужиле да се изузму и разреше сви чланови Жалбене комисије Народне скупштине, јер су изабрани из реда запослених у Служби Народне скупштине, противно одредби члана 2016. Закона о општем управном поступку, нити да покрене поступак за изузеће, с обзиром да Административни одбор одређује број чланова и именује председника и чланове Жалбене комисије из реда запослених у служби, на предлог генералног секретара.

Одредбом члана 134. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“,бр.79/05...104/09), прописано је да се у случају доношења новог правилника сви државни службеници распоређују на одговарајућа радна места, при чему руководиоца води рачуна о томе на којим су пословима радили пре распоређивања. Одредбом члана 140. став 1. истог закона, прописано је да о правима и дужностима државних службеника одлучује руководиоца решењем, ако овим или другим законом или другим прописом није другачије одређено.

Полазећи од наведених одредаба закона и изнетог чињеничног стања, Управни суд налази да је тужени орган правилно оспореним решењем, које је донето у поступку у коме није било повреде правила поступка од битног утицаја на решење ове управне ствари, одлучио када је одбио жалбу тужиле изјављену против првостепеног

решења, јер и по оцени суда из чињеничног стања и доказа у списима предмета произлази да је правилан закључак туженог органа да је првостепени орган имајући у виду потребе службе, правилно распоредио тужиљу у складу са Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Служби Народне скупштине, почев од 07.12.2011.године, те правилно тужили одредио платну групу и коефицијент за обрачун и исплату плате, као и додатак на основну плату за сваку навршену годину рада у радном односу, као и то да је приликом одлучивања узето у обзир да је тужила у складу са новим Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места, распоређен на одговарајуће радно место и звање, односно на радно место и у звању на којем је била распоређена и до доношења новог акта о распоређивању.

При одлучивању, суд је ценио наводе тужбе којима тужила указује да тужени није поступио у извршењу пресуде Управног суда 13 У 17738/12 од 10.07.2015. године, с обзиром да је о жалби поново одлучила Жалбена комисија Народне скупштине, састављена супротно чл. 215. и 216. Закона о општем управном поступку, али је нашао да ти наводи нису основани. Ово са разлога што је Административни одбор одредио број чланова, именовао председника и чланове Жалбене комисије из реда запослених у Служби Народне скупштине, на предлог генералног секретара, на основу тачке 21. став 2. Одлуке о организацији и раду Службе Народне скупштине. Поред наведеног, у вези навода тужбе којима се указује да о захтеву за изузеће није одлучено, што представља повреду правила управног поступка, суд налази да ти наводи такође нису основани, с обзиром да је тужени у образложењу оспореног решења кроз оцену жалбених навода навео да захтев тужиле за изузеће и разрешење чланова Жалбене комисије Народне скупштине није уважен и дао разлога које суд прихвата као правилне. Наиме, против закључка којим се одлучује о изузећу није дозвољена посебна жалба, без обзира да ли се одређује или одбија захтев за изузеће. Није дозвољена жалба у вези изузећа, које је наређено, ни против решења, којим се решава главна ствар. Једино је могуће, када је захтев одбијен, жалити се против решења, што је овде и учињено. Такође, у конкретном случају, преиспитивање управног акта унутар саме управе пре покретања судског поступка заштите представља један стадијум у одлучивању о правима и обавезама тужиле, због чега евентуални недостаци у погледу правила поступка о изузећу службених лица, нису од утицаја, јер је тужили обезбеђена судска заштита у управном спору.

Приликом решавања, суд је ценио и наводе тужбе којима тужила указује да је испуњавала услове за вишег саветника, која упражњена места су попуњена јавним конкурсом, али је нашао да ти наводи нису од утицаја на законитост и правилност оспореног решења. Ово са разлога, што је у конкретном случају оспорено решење донето у поступку распоређивања тужиле, као државног службеник, након доношења новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места туженог, у ком поступку је тужила распоређена на одговарајуће радно место и звање, односно на радно место и у звању на којем је била распоређена и до доношења новог акта о распоређивању. Поред наведеног, према одредби члана 88. Закона о државним службеницима, руководилац може да премести на непосредно више извршилачко место државног службеника коме је најмање два пута узастопно одређена оцена "нарочито се истиче" или четири пута узастопно "истиче се", ако постоји слободно радно место и државни службеник испуњава услове за рад на истом, које услове тужила није испунила, о чему је тужени у образложењу оспореног решења дао правилне разлоге.

Суд је оценио као неосноване наводе тужбе којима тужила указује да је првостепено решење неизвршиво, с обзиром да је могла да буде распоређена и обавља послове радног места најраније од датума када је то решење постало коначно (доношењем и уручењем решења по жалби), на шта указује сентенца Управног суда 9 У

18487/10 од 30.08.2011. године. Ово са разлога што је у предметној управној ствари донето решење о распоређивању тужиле као државног службеника након доношења новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места туженог, а не решење о престанку радног односа даном коначности одлуке о оцењивању, у ком случају када одлука о оцењивању постане коначна, донеће се решење о престанку радног односа.

Суд је ценио и остале тужбене наводе, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би, да су били цењени, довели до другачије одлуке у овој управној ствари, с обзиром на то да је, имајући у виду потребе службе, тужени орган распоредио тужилу на одговарајуће радно место, сагласно одредби члана 134. став 1. Закона о државним службеницима.

Одлучујући о предлогу тужиле да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да имајући у виду одлуку суда у овом предмету и разлоге са којих налази да је оспорено решење правилно и на закону засновано, у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, на основу одредбе чл. 40. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиле у спору, па је применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...87/18) одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.04.2019.године 10 У 17102/15

Записничар
Љиљана Милосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/АМ